

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobkyně: N. N.,
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Janáčem
sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1

proti
žalované: Česká zemědělská univerzita v Praze
sídlem Kamýcká 129, Praha 6
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Bergerem
sídlem Bělocerkevská 1037/38, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí rektora České zemědělské univerzity v Praze ze dne 4. 10. 2021,
č. j. 484 D/2021/SOR

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí rektora České zemědělské univerzity v Praze (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto její

odvolání a potvrzeno rozhodnutí prorektora pro pedagogickou činnost České zemědělské univerzity v Praze (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 3. 8. 2021, č. j. 2028/21/V/189069/131 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tím byl žalobkyni podle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o VŠ**“), stanoven poplatek ve výši 21 000 Kč za 6 měsíců studia, tedy na období od 31. 7. 2021 do 30. 1. 2022.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí rektor ČZU uvedl, že při vyměření poplatku za delší studium škola vychází ze záznamů v matrice studentů. Správní orgán I. stupně byl povinen vycházet ze záznamu o předchozím studiu žalobkyně na VŠTE v Českých Budějovicích. K doložené listině ze dne 26. 10. 2015 nazvané „žádost o ukončení studia J. B. F. roz. Š. a N. N.“ rektor ČZU uvedl, že tato listina není žalobkyní podepsaná. Rektor ČZU dodal, že nemá proto za prokázané, že by žalobkyně učinila dne 26. 10. 2015 vůči VŠTE České Budějovice platný právní úkon. Je na žalobkyni, aby dosáhla výmazu jí tvrzeného neoprávněného záznamu o studiu na VŠTE v matrice studentů. Pokud se tak stane, bude ze strany správního orgánu I. stupně vydáno nové rozhodnutí a uhrazený poplatek za studium žalobkyni vrácen. Do té doby ale rektor setrval na závěru, že byl poplatek prvostupňovým rozhodnutím vyměřen správně.

III. Žaloba

3. Žalobkyně v podané žalobě zrekapitulovala skutkový stav věci. Uvedla, že nepřekročila standardní dobu studia. Napadené rozhodnutí je odůvodněno tím, že žalobkyně překročila dne 31. 1. 2021 standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok, a tím jí měla vzniknout povinnost zaplatit poplatek za studium podle § 58 odst. 3 zákona o VŠ.
4. Dle žalobkyně napadené i prvostupňové rozhodnutí není řádně odůvodněno, neboť není specifikováno, kdy žalobkyně vysokoškolské studium započala, popř. jaká studia se žalobkyni pro tento účel započítávají. Napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za nepřezkoumatelné.
5. Žalobkyně z odvolacího řízení dovozovala, že důvodem pro stanovení poplatku je její dřívější studium na VŠTE České Budějovice. Žalobkyně uvedla, že ke studiu VŠTE byla přijata dne 27. 8. 2015. Dne 27. 10. 2015 však zaslala VŠTE oznámení o ukončení studia datované dne 26. 10. 2015 označené jako „žádost o ukončení studia J. B. F. roz. Š. a N. N.“. Oznámení o ukončení studia bylo VŠTE zasláno doporučenou poštou, přičemž bylo řádně podepsáno oběma studentkami.
6. Žalobkyně uvedla, že podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o VŠ se studium ukončuje zanecháním studia, přičemž podle § 56 odst. 2 stejného zákona je dnem ukončením studia den, kdy bylo vysoké škole nebo fakultě, kde je student zapsán, doručeno jeho písemné prohlášení o zanechání studia. Z obsahu podání ze dne 26. 10. 2015 je dle žalobkyně patrné, že projevila vůli zanechat studia a tuto vůli VŠTE řádně oznámila. Žalobkyně uvedla, že s ohledem na fikci doručení dle občanského zákoníku se má za to, že bylo oznámení VŠTE doručeno třetí pracovní den po odeslání, tj. ke dni 30. 10. 2015. Z kopie podacího lístku je jednoznačně patrné, že zásilka byla předmětného dne podána k poštovní přepravě. Tvrzení Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

prezentované VŠTE, že oznámení o ukončení studia neeviduje, není pro posouzení doby studia relevantní. Přes výše uvedené ale VŠTE neučinila v matrice studentů záznam o ukončení studia žalobkyně. Dle vyjádření VŠTE bylo její studium údajně ukončeno až v roce 2021 pro nesplnění studijních požadavků. Žalobkyně uvedla, že se o skutečnosti, že byla od roku 2015 do roku 2021 vedena jako student VŠTE, dozvěděla až s přijetím ke studiu na ČZÚ v roce 2020. VŠTE ji po celou dobu nekontaktovala a nevyžadovala po ní plnění studijních povinností.

7. Dle žalobkyně bylo povinností VŠTE zaznamenat do matriky studentů údaj o ukončení studia žalobkyně, a to nejpozději ke dni 30. 10. 2015. Navíc, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, studium se ukončuje dnem stanoveným studijním a zkušebním řádem. Studium tak mělo být ukončeno ke dni uvedenému ve zkušebním a studijním řádu platném v roce 2015. Skutečnost, že VŠTE nesplnila zákonnou povinnost zápisu údajů o zanechání studia žalobkyně, nemůže být žalobkyni kladena k tíži.

IV. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že „žádost o ukončení studia J. B. F. roz. Š. a N. N.“ neobsahovala podpis žalobkyně ani J. B. F. Žalovaná tedy neměla za prokázané, zda byl ze strany žalobkyně vůči VŠTE učiněn platný právní úkon. Dále uvedla, že dle § 68 odst. 2 zákona o VŠ je účastníkem řízení o právech a povinnostech studenta pouze student. Dle žalované lze proto pochybovat o platnosti právního úkonu učiněného jednou listinou dvěma studentkami současně, když účastníkem řízení je pouze student. Sama žalobkyně navíc uvedla, že VŠTE doručení žádosti o ukončení studia ze dne 26. 10. 2015 neeviduje. Žalovaná byla podle § 87 odst. 1 písm. i) a § 88 zákona o VŠ povinna vycházet z existujícího zápisu v matrice studentů, přičemž nemůže tento zápis svévolně nezohlednit, navíc na základě neprůkazných důkazů předkládaných žalobkyní. Dle žalované proto není žaloba důvodná.

V. Replika žalobkyně

9. Žalobkyně zopakovala, že originál dokumentu byl řádně podepsán oběma studentkami a odeslán VŠTE. K žalobě byla doložena pouze textová podoba tohoto dokumentu, kterou měla paní J. B. F. uloženu v počítači. K otázce podpisu žalobkyně navrhuje důkaz svědeckou výpověď svědkyně J. T., roz. Š. (dříve B. F.).
10. Dále žalobkyně uvedla, že právní úkon učiněný oběma studentkami na jedné listině je platným právním úkonem. Žalobkyně dále předložila dva dopisy VŠTE ze dne 7. 6. 2021 a 23. 7. 2021, reagující na žádost žalobkyně o provedení záznamu v matrice studentů, které VŠTE nevyhověla.
11. Povinnost vycházet při stanovení poplatkové povinnosti z matriky studentů ze zákona o VŠ nevyplývá, neboť matrika studentů je pouhým sdružením informací o uchazečích a studentech, a není pro ni zákonem stanoven princip materiální publicity. Před chybným údajem uvedeným v matrice studentů tak musí mít přednost skutečný stav věci.

VI. Průběh jednání

12. Na ústním jednání konaném dne 22. 4. 2022 setrvaly strany na svých stanoviscích. Nad rámec obsahu správního spisu soud k důkazu provedl vyjádření VŠTE z 7. 6. 2021, opětovnou žádost žalobkyně o opravu záznamu v matrice z 12. 7. 2021 a další reakci VŠTE z 23. 7. 2021. Z reakcí VŠTE vyplývá, že žádné podání žalobkyně tato vysoká škola Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

neeviduje, přičemž předložení žádosti o ukončení studia a kopie podacího lístku považuje škola za neprůkazné ve vztahu k tomu, zda bylo podání škole doručeno. Podle VŠTE tedy nejsou splněny předpoklady pro změnu záznamu v matrice studentů. Dále soud k důkazu provedl reakci VŠTE na výzvu soudu, zda žalobkyně plnila své studijní povinnosti, z jakého důvodu bylo její studium ukončeno až v roce 2021 a jestli VŠTE eviduje žádost paní J. T. (dříve B. F.) a zda bylo její studium též ukončeno. Soud provedl důkaz též Studijním a zkušebním řádem (z roku 2013, 2016, 2017, 2019 a 2020), které VŠTE k výzvě soudu předložila (k obsahu viz níže).

13. Soud strany opakovaně upozornil, že za rozhodné ve věci považuje případné prokázání doručení předmětné žádosti obou studentek. Soud k důkazu obstaral a provedl i informaci ze služby sledování zásilek České pošty (dostupné z: <https://www.postaonline.cz/trackandtrace>), podle níž číslo přidělené předmětné zásilce dle podacího lístku (RR252719597CZ) zjevně odpovídá jiné zásilce z roku 2022 (dle sdělení žalobkyně Česká pošta zásilku již neeviduje, přičemž čísla pak přiděluje opětovně). Žalobkyně k dotazu soudu uvedla, že u doporučeného dopisu neměla pochybnosti o doručení, dotazem na poštu zjistila, že dopisy schraňují 5 let. Uvedla, že nevěděla o tom, že zůstává studentkou, v mezidobí nestudovala ani na jiné vysoké škole. V návaznosti na argument žalované, ohledně placení zdravotního pojištění a možného čerpání dalších studentských výhod žalobkyně zdůraznila, že byla zaměstnána a zčásti OSVČ, zdravotní pojištění tedy hradila tímto způsobem.
14. K návrhu žalobkyně soud provedl i výslech druhé studentky, spolužačky žalobkyně J. T., roz. Š. (dříve B. F.). Svědkyně popsala zahájení studia a skutečnost, že se společně se žalobkyní rozhodly studium ukončit. Svědkyně potvrdila, že žádost o ukončení studia sepsala na svém počítači, poté vytiskla. Žádost byla podepsána oběma studentkami a svědkyní zanesena na poštu v Jinočanech; svědkyně potvrdila i autenticitu podacího lístku, uvedla, že telefon či žádost o jiné oznámení doručení nevyplňovala. Vypověděla, že měla za to, že podání bylo VŠTE řádně doručeno, o doručení se však později nezajímala, vycházela z toho, že není studentkou. Nezapisovala si žádné kredity, působila jako OSVČ, později byla zaměstnána. Dodala, že jí ze strany VŠTE nebyla doručena žádná písemnost. O existenci studia se tak dozvěděla až v únoru 2021, načež kontaktovala VŠTE, kde jí bylo sděleno, že jí evidovali jako studentku. Na poště jí pak bylo sděleno, že zásilku již nelze zpětně dohledat. Jinou informaci či podklad k doručení zásilky (např. reklamaci u pošty) svědkyně nemá. Žalovaná poukázala na to, že svědkyně rovněž u zdejšího soudu podala žalobu proti rozhodnutí žalované (sp. zn. 17 A 135/2021), a předložila též životopis svědkyně pro účely kandidatury do školské rady ZŠ Jesenice. V něm svědkyně uvedla, že v letech 2015-2021 studovala obor na VŠTE České Budějovice, což dle žalované zpochybňuje tvrzení žalobkyně, že vycházela z toho, že na VŠTE nestuduje; v případě, že vysokou školu reálně nestudovala, vypovídá tvrzení ze životopisu též o její věrohodnosti. Dle žalobkyně není tato skutečnost pro řešenou věc relevantní.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

16. Podle § 58 odst. 3 zákona o VŠ „(s)tuduje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jeden a půlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.“
17. Podle § 87 odst. 1 písm. i) zákona o VŠ „(m)inisterstvo sdružuje a využívá informace o uchazečích o přijetí ke studiu a o účastnících a absolventech celoživotního vzdělávání a informace z matriky studentů v souladu se zvláštními předpisy a agregované údaje o zaměstnancích vysokých škol a jejich odměňování; při sdružování a využívání informací a při provádění statistických zjišťování je oprávněno samo, případně prostřednictvím jím pověřené osoby, využívat rodná čísla uchazečů o přijetí ke studiu ve studijním programu, osob přijatých ke studiu ve studijním programu, studentů studujících ve studijním programu, a osob, které přerušily nebo ukončily studium ve studijním programu, účastníků celoživotního vzdělávání a absolventů celoživotního vzdělávání; vysoké školy jsou povinny předávat ministerstvu tyto údaje v termínech, struktuře a formě stanovené prováděcím právním předpisem“
18. Podle § 88 odst. 1 zákona o VŠ „(v)ysoká škola vede matriku studentů. Matrika studentů slouží k evidenci o studentech, k činnostem spojeným se zabezpečením zajišťování kvality vzdělávací, tvůrčí a s nimi souvisejících činností a vnitřnímu hodnocení kvality vzdělávací, tvůrčí a s nimi souvisejících činností vysoké školy podle tohoto zákona a k rozpočtovým a statistickým účelům.“
19. Podle § 88 odst. 3 písm. g) zákona o VŠ v matrice studentů jsou o jednotlivých studentech vedeny mj. údaje o ukončení studia.
20. Podle § 88 odst. 4) zákona o VŠ „(z)áznamy do matriky studentů mohou provádět pouze zaměstnanci vysoké školy zvlášť k tomu pověřeni; záznamy podle odstavce 3 písm. a) a c) až g) se provedou neprodleně po rozhodné události. Matrika studentů a doklady o rozhodných událostech jsou archivovány; při jejich archivování a vystavování výpisů a opisů se postupuje podle zvláštních předpisů.“
21. Podle § 56 odst. 1) písm. b) zákona o VŠ „(s)tudium se dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.“
22. Podle § 56 odst. 1) písm. a) zákona o VŠ „(s)tudium se dále ukončuje zanecháním studia.“
23. Podle § 56 odst. 2) věta první a druhá zákona o VŠ „(d)nem ukončení studia podle odstavce 1 písm. a) je den, kdy bylo vysoké škole nebo fakultě, kde je student zapsán, doručeno jeho písemné prohlášení o zanechání studia. Dnem ukončení studia podle odstavce 1 písm. b) je den stanovený studijním a zkušebním řádem.“
24. Z vyjádření účastníků řízení a správního spisu vyplynulo, že žalobkyni byl ze strany žalované vyměřen poplatek za delší studium, neboť měla od 27. 8. 2015 do 31. 1. 2021 Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

studovat na VŠTE. Žalobkyně ale tvrdí, že své studium na VŠTE ukončila ke dni 30. 10. 2015, neboť dne 27. 10. 2015 měla společně s J. T. (dříve B. F.) odeslat VŠTE žádost o ukončení studia. Žalobkyně ke svému tvrzení doložila kopii podacího lístku ze dne 27. 10. 2015. Dle podacího lístku byla (blíže nespecifikovaná) zásilka odeslána VŠTE, přičemž odesílatelem byla J. B. F. (nyní T.). Dále žalobkyně předložila nepodepsanou žádost o ukončení studia (společně s J. B. F.) ze dne 26. 10. 2015. Žalobkyně navrhla i výslech paní T..

25. Ze správního spisu dále vyplývá, že dle matriky studentů bylo studium žalobkyně ukončeno na VŠTE ke dni 31. 1. 2021. Dle vyjádření VŠTE ze dne 7. 6. 2021, jež soud provedl k důkazu, škola žádost o ukončení studia žalobkyně ani paní T. neeviduje a studium žalobkyně mělo pokračovat dle platného Studijního a zkušebního řádu s tím, že pokud žalobkyně na svých tvrzeních trvá, byla vyzvána k doložení originálů podkladů k doručení předmětné žádosti. Ve vyjádření ze dne 23. 7. 2021, pak VŠTE opětovně potvrdila, že písemnost o zanechání studia neeviduje. Zdůraznila, že přes výzvu žalobkyně doručení nijak neprokázala, přičemž sken podacího lístku nelze považovat za hodnověrné doručení čehokoliv. VŠTE též doplnila, že zaslání dopisu nebylo vůbec zapotřebí a studium bylo možné ukončit prostřednictvím elektronického informačního systému. Konečně na výzvu soudu podle § 74 odst. 1 věta čtvrtá s. ř. s. VŠTE sdělila, že žalobkyně své studijní povinnosti (formálně) plnila v souladu s čl. 12 Studijního a zkušebního řádu VŠTE z roku 2013 (viz dále). S ohledem na to, že ke konci roku 2020 vstoupil v platnost nový Studijní a zkušební řád, bylo studium ukončeno dle čl. 12 pro nesplnění studijních požadavků. Paní T. bylo studium na VŠTE ukončeno dne 24. 2. 2021, taktéž pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studia v návaznosti na platnost nového Studijního a zkušebního řádu VŠTE. VŠTE opětovně potvrdila, že neeviduje žádné podání o ukončení studia, a to ani u paní T.
26. Pokud jde o vlastní úvahy soudu, je v první řadě třeba uvést, že § 58 odst. 3 zákona o VŠ nestanovuje povinnost vycházet při stanovení poplatku za studium z matriky studentů. Zmíněné ustanovení stanoví pouze to, že vysoká škola má stanovit poplatek za studium v případě, že student studuje ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu. Je nicméně logické, že při stanovení poplatku za studium vychází vysoká škola z matriky studentů, neboť se jedná o evidenci, v níž jsou zaznamenávány údaje o studentech, včetně ukončení studia. Matrika studentů je proto při stanovení poplatku za studium základním a plnohodnotným podkladem a důkazem o delším studiu. To ovšem nevylučuje, že by student nemohl předložit takové důkazy, které by zápis v matrice studentů vyvracely – zákon o vysokých školách nepřiznává zápisu v matrice studentů zvláštní povahu, ať už z hlediska závaznosti či důvěryhodnosti v jeho pravdivost (tzv. zásada materiální publicity). Pro stanovení poplatku je rozhodující skutečný stav věci (§ 3 správního řádu) a správnost zápisu v matrice studentů je případně nutné posoudit jako předběžnou otázku [zákon o vysokých školách ani nepředpokládá žádné řízení o změně či výmazu zápisu v matrice studentů, jež by mohla žalovaná iniciovat ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu].
27. Z tohoto důvodu bylo nutné se dále zabývat tím, zda bylo studium žalobkyně skutečně ukončeno až ke dni 31. 1. 2021, nebo k jeho ukončení došlo již v roce 2015, jak namítá žalobkyně; popřípadě proč k ukončení studia nedošlo dříve, pakliže žalobkyně na VŠTE aktivně nestudovala (neplnila studijní povinnosti).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

28. V této souvislosti je potřeba nejprve přiblížit relevantní úpravu studijních předpisů VŠTE, jež soud provedl k důkazu. Podle čl. 12 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu VŠTE platného od roku 2013 platilo, že *„(s)tudent získává právo na zápis do následujícího semestru v daném studiu (čl. 7, odst. 1), jestliže si v prvním semestru zapsal předměty v minimální hodnotě 20 kreditů, v druhém semestru nebo v předchozím semestru zapsal předměty v souhrnné výši 40 kreditů (...).“* Podle odstavce druhé se student zapisuje do následujícího semestru prostřednictvím IS, přičemž dle odstavce třetího *„(v) případě, že si student sám předměty ve stanové výši nezapíše, budou mu automaticky zapsány podle Doporučeného studijního plánu pro daný program, případně obor a to do maximální výše 201 kreditů u tříletého bakalářského programu, 269 kreditů u čtyřletého bakalářského programu a do 134 kreditů u magisterského programu.“*
29. Zmíněný Studijní a zkušební řád VŠTE neupravoval ukončení studia pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu.
30. Z uvedeného vyplývá, že i kdyby si žalobkyně sama předměty nezapsala, byly jí zapsány automaticky. Z tohoto důvodu její studium pokračovalo i přes to, že na VŠTE aktivně nestudovala. Studijní a zkušební řád z roku 2013 takovou situaci umožňoval. Situace se změnila až s přijetím Studijního a zkušebního řádu z 8. 12. 2020, který změnil počet kreditů zapisovaných v jednotlivých semestrech. Dále v čl. 12 odst. 5 stanovil, že *„(n)esplnil-li student podmínky dle odst. 1 – 4 tohoto článku pro zápis do následujícího semestru, bude jeho studium v souladu s čl. 15 odst. 1 písm. c) tohoto řádu ukončeno pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu.“* Podle § 15 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu z roku 2020 se studium ukončuje *„nesplněním požadavků vyplývajících z programu podle studijního a zkušebního řádu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona, den ukončení studia pak nastává v den, kdy rozhodnutí nabyde právní moci.“*
31. Pro úplnost je třeba ještě poznamenat, že ukončení studia pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu [§ 56 odst. 1 písm. b) zákona o VŠ] upravoval v čl. 15 odst. 1 písm. c) již Studijní a zkušební řád z roku 2016. Ten nicméně nestanovil, že nesplní-li student podmínky pro zápis do dalšího semestru, bude jeho studium ukončeno. Studijní a zkušební řád z roku 2019 pak sice již tento důvod ukončení studia stanovil, ale pouze pro studenty zapsané do studia po 1. 7. 2019 (čl. 12a odst. 5).
32. Otázkou proto zůstává, zda mělo být studium žalobkyně na VŠTE ukončeno již v roce 2015. K tomu je třeba posoudit, zda byla VŠTE doručena žádost žalobkyně o ukončení studia. Soud připomíná, že v souladu s § 56 odst. 2 zákona o VŠ je dnem ukončením studia den, kdy bylo vysoké škole nebo fakultě, kde je student zapsán, doručeno jeho písemné prohlášení o zanechání studia.
33. Studijní vztah mezi veřejnou vysokou školou a studentem je nepochybně vztahem veřejnoprávním. Na vzájemná práva a povinnosti, jakož i činěné právní úkony se tedy zásadně použijí předpisy veřejného práva. Jakkoli se přitom dle rozhodného znění § 68 odst. 1 zákona o VŠ (do 31. 8. 2016) na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahovaly obecné předpisy o správním řízení, toto ustanovení je nutné vykládat úzce – tedy jen pro takové úkony vysoké školy a studentů směřující přímo k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech studentů; v ostatním se v souladu § 105 odst. 1 zákona o VŠ subsidiárně uplatnila úprava správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 191/2014 - 22, č. 3147/2015 Sb. NSS). Lze tedy říci, že veřejná vysoká

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

škola postupuje primárně podle zákona o VŠ a podle svých vnitřních předpisů, přičemž subsidiárně se užije správní řád (neužije se zde analogicky občanský zákoník). Pokud žalobkyně v této souvislosti argumentovala fikcí doručení dle občanského zákoníku (patrně měla na mysli domněnku doby dojit ve smyslu § 573), pak dané ustanovení navíc nezakotvuje fikci doručení – tato vyvratitelná domněnka platí jen v situaci, kdy zásilka adresátovi prokazatelně došla (viz dikce zákona „*došlá zásilka*“), a řeší pouze dobu dojití pro případ, že ji nelze jinak určit, resp. že není prokázána jiná doba dojití (srov. Dobrovolná, E. *Občanský zákoník I. Obecná část* (§ 1–654), 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1830 - 1831). Z hlediska prokázání vlastního doručení zásilky je citované ustanovení zcela irelevantní.

34. Soud proto uzavírá, že vzhledem k tomu, že otázka doručování písemností vysoké školy (jako správnímu orgánu) nebyla v zákoně o VŠ samostatně řešena, přičemž se ani přímo netýká vlastního rozhodování o právech a povinnostech studenta, je namístě vycházet z úpravy správního řádu, přičemž ten by bylo namístě analogicky použít i v případě, kdyby snad tato otázka spadala pod oblast rozhodování o právech a povinnostech studenta. Dále lze proto poukázat na závěry, které učinil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 126/2019 - 21, č. 3949/2020 Sb. NSS. Ten se týkal výkladu § 37 odst. 4 a 5 správního řádu (upravujícího podání vůči správnímu orgánu) a § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu (zachování lhůty v případě podání poštovní zásilky adresované věcně a místně příslušnému správnímu orgánu v poslední den lhůty), jeho obecně formulované závěry lze velmi dobře na posuzovaný případ vztáhnout.
35. V uvedeném rozsudku č. j. 6 As 126/2019 - 21 kasační soud konstatoval (bod 11 rozsudku), že poskytovatele poštovních služeb (Českou poštu) nelze při doručování zásilek považovat za nositele jakékoliv působnosti ve veřejné správě; takovýto závěr nelze dovodit ani z výlučné povahy licence k poskytování poštovních služeb (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016 č. j. 10 As 64/2016 - 19, bod 14). Nejvyšší správní soud dovodil, že *„(v)ztah mezi podatelem a poskytovatelem poštovních služeb je dvoustranným vztahem soukromoprávním, jakkoli je tento vztah silně regulován veřejným právem. Nesplnění smluvního závazku může být předmětem reklamace a případně i požadavku na náhradu způsobené škody. Jít ovšem dále a přenášet důsledky nesplnění smluvní povinnosti poskytovatele poštovních služeb z odesílatele (jenž je stranou smlouvy o poštovní přepravě) na adresáta, by bylo systémově nesprávné. Adresát, byť by byl i správním úřadem, má totiž oproti odesílateli minimální možnost zjistit, že nastal problém s doručováním (přínejmenším na počátku neví, že vůbec nějaká zásilka byla odeslána), nemůže jej řešit soukromoprávní cestou (uplatnit reklamaci) ani kompenzovat jeho případné důsledky.“*
36. Závěry Nejvyššího správního soudu, na jejichž základě nelze podání považovat za doručené příslušnému správnímu orgánu již samotným podáním poštovní zásilky u držitele poštovní licence, pokládá za racionální i Ústavní soud (usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 854/20). S ohledem na uvedené nelze dovozovat, že předání zásilky poskytovateli poštovních služeb má *de facto* účinky doručení příslušnému správnímu orgánu (obdobně pak i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2020, č. j. 8 Ad 29/2016 - 50). I kdyby byla zásilka skutečně odeslána a došlo k pochybení v doručování na straně České pošty, nebylo by možné považovat zásilku za doručenou.
37. V posuzovaném případě proto bylo na žalobkyni (resp. svědkyni T.), aby zajistila doručení žádosti o ukončení studia VŠTE, resp. aby takové doručení (nikoliv pouze odeslání) prokázala. Z podacího lístku (jeho kopie), který žalobkyně doložila, přitom Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyplývá pouze to, že paní T. (dříve B. F., rozená Š.) odeslala dne 27. 10. 2015 VŠTE nespifikovanou zásilku. Z podacího lístku tak nelze dovodit, co bylo obsahem dané zásilky, tedy zda jejím obsahem byla žádost o ukončení studia, a především z něj nelze dovodit, zda byla zásilka VŠTE skutečně doručena. Totéž platí pro svědeckou výpověď J. T., která se vztahovala pouze k podepsání podání a odeslání zásilky (předání k poštovní přepravě), nikoli k jejímu skutečnému doručení. Svědkyně ostatně vypověděla, že žádné informace či podklady k vlastnímu doručení k dispozici nemá, pouze předpokládala, že zásilka byla doručena. Její výpověď, pokud jde o přesvědčení o ukončení studia, pak navíc do jisté míry zpochybňuje skutečnost, že sama později ve svém životopise uvedla, že na VŠTE studovala až do roku 2021. Další důkazy žalobkyně přes akcentování této otázky soudem k prokázání doručení nenavrhla. Nad rámec uvedeného soud dodává, že na podacím lístku je uvedeno jako podací číslo zásilky X, které nicméně v systému sledování zásilek České pošty odkazuje na zásilku z roku 2022. Předmětné číslo tak vůbec tvrzené zásilce neodpovídá a zásilku proto nelze dohledat ani tímto způsobem.

38. Soud konečně nemohl odhlédnout ani od toho, že se žalobkyně nijak nezajímala, zda bylo či nebylo její studium na VŠTE ukončeno. V tomto ohledu se na VŠTE nijak neinformovala a své studium zjevně dále neřešila (např. nahlédnutím do informačního systému školy). Pokud by se žalobkyně o doručení zásilky zajímala, mohla případně uplatnit vůči poskytovateli poštovních služeb reklamaci, resp. studium řádně ukončit. To ovšem neučinila, a proto její studium pokračovalo. Soud v tomto ohledu připomíná i zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (každý by si měl strážit svá práva). Tím soud samozřejmě nijak nezpochybňuje problematičnost situace, do níž se žalobkyně – patrně ne přímo vlastním zaviněním – dostala. Pokud si ovšem společně se svou spolužačkou zvolila cestu poštovní přepravy, musí nést možné negativní důsledky s touto formou přepravy spojené.
39. S ohledem na to, že žalobkyně neprokázala, že ukončila své studium na VŠTE již v roce 2015, vycházela žalovaná správně z matriky studentů, na jejímž základě žalobkyni stanovila poplatek za delší studium. Co se týče stanovení výše poplatku a doby, za který byl poplatek vyměřen, žalobkyně ničeho v podané žalobě nenamítala. Přestože je napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně relativně strohé, nelze v nich spatřovat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost je vyhrazena jen pro takové vady, pro které nelze správní rozhodnutí vůbec věcně přezkoumat. Soud v tomto připomíná, že nemá pochyb o tom, na základě čeho žalovaná žalobkyni vyměřila poplatek. Nejpozději z napadeného rozhodnutí (rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z pohledu soudního přezkumu jeden celek), je zřejmé, že se poplatek za delší studium vztahuje k předchozímu studiu na VŠTE, vč. odkazu na zápis v matrice studentů. K tomu je potřeba doplnit, že na originálu prvostupňového rozhodnutí je na zádní straně uvedena tabulka (výpis z matriky studenta), v níž je zaznamenáno jak aktuální studium u žalované, tak dřívější studium na VŠTE v období 27. 8. 2015 - 31. 1. 2021. Žalobkyni tedy muselo být zřejmé, co je důvodem pro vyměření poplatku. Žalovaná nadto vycházela z podkladů založených ve správním spise, z nichž jasně vyplývá, že žalobkyně překročila standardní dobu studia.

VIII. Závěr a náklady řízení

40. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

41. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Na uvedeném nic nemění ani využití zastoupení advokátem, neboť i vzhledem k míře složitosti věci by žalovaná měla být schopna své rozhodnutí hájit prostřednictvím vlastního úředního aparátu – náklady na zastoupení nelze považovat za účelně vynaložené náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2022

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.